

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPTII*, considerată renașterea genului space opera. *Void Trilogy* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

peter f. hamilton

zeul adormit

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Jay Hilton dormea buștean când toate fâșiile electrofosforescente din salonul pediatric se iluminară la intensitate maximă. Visul simplu al mamei ei se destrămă ca o statueta din sticlă de vitralii, sfărâmată de o rafală puternică de lumină albă și tăioasă, cioburile colorate rostogolindu-se în fasciculul orbitor.

Jay clipi cu dificultate ca să-și ferească ochii de lumină și, derutată, își înălță capul. Imaginea familiară a salonului se încheagă în jurul ei. Se simțea extrem de obosită. Cu siguranță că încă nu era dimineață. Un căscat uriaș o făcu să deschidă gura. În jurul ei, ceilalți copii se trezeau nedumeriți, cu ochii lipiți de somn. Afișe holomorifice începură să reacționeze în lumină, iar imaginile ca de desene animate se ridicară pentru a-și realiza bufoneriile strengare. Păpuși închipuind animale gângureau pline de înțelegere, iar copiii le prinseră mai strâns în mâini pentru a se liniști. Apoi, ușile de la capătul îndepărtat al salonului alunecară în lături, iar asistenții intrară grăbiți.

Îi ajunse o singură privire spre zâmbetele fragile de pe fețele lor. Se întâmplase ceva foarte grav. Inima i se strânse. Să fi fost posedată? Și aici?

Asistenții începură să îi dea pe copii jos din paturi, îndrumându-i spre culoarul central ce ducea spre uși. Nemulțumirile și întrebările fură ignorate.

– E un exercițiu de alarmă pentru incendiu, a strigat asistentul-șef. Veniți, haideți mai repede. Ieșiți de aici și urcați în lifturi. Imediat. *Pronto*. Și a bătut puternic din palme.

Jay dădu la o parte pilota subțire și coborî din pat. Îi trebui un moment să își așeze cămașa lungă de noapte, care se încurcase în jurul genunchilor. Tocmai se pregătea să se alăture celorlalți care alergau pe interval când surprinse licăriri de mișcare pe fereastră. De când sosise acolo, Jay stătuse în fața acelei ferestre, privind cu un aer solemn spre Mirchusko și peisajul său noros de culoare verde. Până acum nu văzuse niciodată vreun punct luminos agitându-se acolo.

Pericol.

Rosti atât de repede cuvântul în minte încât nici nu reuși să-l surprindă, dar simți atingerea de netăgduit a lui Haile. Se uită în jur, așteptându-se să o vadă pe kiint apropiindu-se legănat de ea. Însă nu percepuse decât șirul de asistenți agitați care îi îndemneau pe copii să înainteze.

Știind prea bine că nu acționa cum ar fi trebuit, Jay păși lipăind spre fereastra mare, apoi își lipi nasul de ea. O dungă subțire de stele minuscule, de un alb-albăstrui, se răsucise în jurul Seninătății. Toate se mișcau,

contractându-se în jurul habitatului. Văzu că nu erau de fapt stele, pentru că se alungeau. Flăcări. Sclipitoare, flăcări mici. Sute.

Prietenă mea. Prietenă mea. Suferință ca în fața pierderii unei vieți.

Aceea era sigur Haile, care sugera multă durere. Jay se îndepărtă de fereastră și văzu vârtejuri cenușii și înțoșate în locul în care fața și palmele ei apăsaseră geamul.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea în aerul pustiu.

În afara habitatului izbucni o cascadă de alte flăcări. Nodurile în expansiune înfloreau, aparent la întâmplare, în tot spațiul. Imaginea o făcu să scoată un suspin adânc. Erau mii, încolăcindu-se și devenind din ce în ce mai extinse. Era chiar frumos.

Prietenă mea. Prietenă mea.

Inițiere a procedurii de evacuare.

Jay se încruntă. Cea de-a doua voce din minte veni ca un ecou pierit. Se gândi că era unul dintre kiintii adulți, probabil Lieria. Jay îi întâlnise pe părinții lui Haile doar de câteva ori. O intimidau cumplit, deși ei se arătasera drăguți cu ea.

Încadrare. Doi.

Nu. Adultul reacționează cu tărie. **Interzis.**

Încadrare.

Nu ai voie, copile. Tristețe simțită față de suferința umană. Însă supunerea este necesară.

Nu. Prietenă. Prietenă mea. **Încadrare. Doi. Confirmat.**

Jay nu o simțise niciodată pe Haile atât de hotărâtă. Era de-a dreptul înspăimântător.

– Spune-mi, te rog, întrebă ea agitată. Ce se întâmplă? Un torent de lumină izbucni prin fereastră. Era ca și cum un soare se înălțase deasupra orizontului lui Mirkusko. Întregul spațiu căpătase viață în aflorescențele strălucitoare.

Kiintul adult spuse: **Evacuarea în curs.**

Încadrat.

Jay simți un val de triumf năpustindu-se dinspre prietena ei. Își dorea să întindă mâna ca să o liniștească, dându-și seama din reacția adultului că ea era în mare primejdie dintr-o cauză anume. În schimb, se concentră în adâncul minții să arboreze un zâmbet generos, sperând că Haile îl va prelua. Apoi, aerul din jurul ei începu să se miște, de parcă ea ar fi fost surprinsă de o adiere.

– Jay! strigă unul dintre asistenți. Hai, scumpo, hai...

Lumina din jurul lui Jay se stingea cu repeziciune, la fel ca și sunetele din salon. Auzi exclamația de stupefacție a asistentului. Adierea se transformă brusc într-o mică furtună, fluturându-i nebunește cămașa de noapte pe lângă trup și făcându-i părul să se ridice. În jurul ei se materializa o negură cenușie, o bulă perfect sferică, având-o pe ea în centru. Numai că nu reuși să simtă deloc umezeală în aer. Totul se întunecă imediat, reducând salonul la câteva contururi spectrale. După aceea, granița se extinse cu o iuțeață atât de înspăimântătoare încât o făcu să țipe. Granița dispăru și, odată cu ea, și orice imagine a salonului. Era singură în spațiul lipsit de stele și se prăbușea.

Jay își duse palmele la tâmpile și strigă din nou, cât de tare putu. Asta nu îi alungă sentimentul de groază. Tăcu o clipă pentru a inspira, hulpav, o gură de aer. În același moment, granița apărui din nou ca din senin. Gonind spre ea atât de repede din toate direcțiile încât își dădu seama că izbitura o va strivi cu totul. Închise strâns ochii.

– Mami!

Ceva de consistența unei pene îi gădilă tălpile și, brusc, se trezi stând pe un teren solid. Își roti brațele ca aripile unei mori de vânt ca să-și recapete echilibrul, dar se balansează în față. Cu ochii încă închiși, ateriză cu un bufnet pe un fel de podea dură. Aerul pe care îl aspira părea să fie ceva mai cald decât cel din salon, și cu mult mai umed. Un miros straniu. Pe deasupra pleoapelor îi juca o lumină rozalie.

Încă ghemuită în patru labe, Jay riscă să arunce o privire, timp în care își adună puterile pentru a țipa din nou. Imaginea care îi apărui în fața ochilor era atât de incredibilă încât răsuflarea i se opri în gâtlee. „Oh, nu“, reuși ea să îngaime.

Joshua iniție saltul TTZ fără nicio tragere de inimă. Dispoziția lui era aidoma cu aceea a membrilor echipajului și a pasagerilor (aceia care nu se aflau în stare de tau-zero) de pe *Lady Mac*. După ce reușise atât de multe, acum vedea cum triumful îi era confiscat.

Doar că... După șocul inițial provocat de descoperirea că *Seninătatea* dispăruse de pe orbită și se micșorase, nu se mai temea. Nu pentru Ione sau pentru

copilul lui. *Seninătatea* nu fusese distrusă, măcar acest gând îl consola. Ceea ce sugera în mod logic că habitatul fusese posedat și extras din univers.

Însă el nu credea asta.

Dar intuiția lui nu era chiar infailibilă. Pesemne că nu voia să creadă. *Seninătatea* însemna căminul pentru el. Investiția emoțională pe care o făcuse în acel habitat și conținutul său prețios erau enorme. Dacă le-ar fi spus tuturor că tot ce prețuisese vreodată fusese distrus, reacția ar fi fost similară. Nu avea importanță. Șovăiala îl făcea să se simtă la fel de nefericit ca și restul celor de pe navă, însă din cu totul alt motiv.

– Salt confirmat, spuse el. Samuel, treci la comandă.

Lady Mac sărise într-una dintre zonele de urgență desemnate, la o sută de mii de kilometri deasupra Avonului. Transponderul ei preciza deja cu glas strident codurile de autorizare a zborului. Joshua nu credea că asta ar fi fost suficient. Mai ales când dădea buzna pe neașteptate pe cea mai importantă bază militară a Confederației în toiul unei asemenea crize.

– Am detectat câmpuri de distorsiune concentrate asupra noastră, a spus Dahybi cu glas caraghios. Cred că sunt cinci.

Computerul de zbor îl alertă pe Joshua că radarele de țintire se concentraseră asupra corpului navei. Când accesă senzorii care ieșeau din locașurile lor, descoperi trei șoimi-de-vid și două fregate pornite pe un curs de interceptare. Comanda de Apărare Strategică din Trafalgar îi adresa un baraj de întrebări. În timp ce începu să dea un răspuns privind datavizările, aruncă o privire

spre edenist. Cu ochi închiși, Samuel stătea întins pe cușeta lui de accelerație și conversa cu celălalt edenist de pe asteroid.

Privind în jur cu un aer flegmatic, Sarha zâmbi spre ceilalți.

– Câte medalii credeți că ne vor da fiecăruia?

– Ei, na, bombăni Liol. Indiferent câte vor fi, s-ar putea să le primim postum. Mi se pare că una dintre fregate a constatat că motorul nostru antimaterie e puțin radioactiv.

– Grozav, mormăi ea.

Monicăi Foulkes nu-i plăcu defel vestea; din câte știa cei din Marina Confederației, doar navele Organizației foloseau antimaterie. Nu voise să o ducă pe Mzu înapoi pe *Seninătate* și sigur nu intenționase să ajungă la Trafalgar. Însă în discuția care urmase după descoperirea dispariției *Seninătății*, ea nu avusese votul decisiv. Înțelegerea inițială dintre ea și Samuel se pulverizase când avuseseră rendez-vous-ul cu *Beezling*.

Apoi Calvert insistase ca Primul-amiral să hotărască ce trebuia făcut cu Mzu, Adul și el însuși. Samuel se declarase de acord. Iar ea nu găsisese niciun argument rațional pentru a se împotrivi, recunoscând în sinea ei că probabil singura protecție reală împotriva construirii de alți Alchimiști era un tratat de embargo între puterile majore. La urma urmelor, un asemenea acord aproape că funcționa în ceea ce privea antimateria.

Însă o asemenea îngrijorare nu cântărea prea mult în acele momente. Ca nouăzeci la sută din misiunea ei de până atunci, factorul hotărâtor era dincolo de

orice control. Nu putea decât să rămână aproape de Mzu și să se asigure că prima cerință a transferului de tehnologie nu era încălcată. Deși, permițând ca el să fie folosit împotriva Organizației, probabil că dăduse greș și în privința asta. Era o adevărată cătea.

Monica se încruntă spre Samuel, care rămăsese tăcut, încruntat din pricina concentrării. Adăugă o mică rugăciune la vacarmul neuzit de date de comunicație care se învălmășeau în jurul navei *Lady Mac*, pentru ca flota să dea dovadă de puțină înțelepciune și toleranță.

Comanda de Apărare Strategică de pe Trafalgar îi ceru lui Joshua să-și mențină poziția unghiulară în spațiu, dar refuză să acorde vreun vector de apropiere până când statutul său nu avea să fie clarificat. Navele de patrulare din zona de urgență a marinei se apropiară cu precauție până la o distanță de o sută de kilometri, ocupând o poziție de observare în formă de romb tridimensional. Radarele de țintire rămaseră pe poziție.

Amiralul Lalwani vorbi personal cu Samuel, dar se dovedi incapabilă să își ascundă neîncrederea când el îi prezentă cele întâmplare. Având în vedere că pe *Lady Macbeth* se găseau nu doar Mzu și alții care înțelegeau principiile Alchimistului, ci și o cantitate de antimaterie, decizia finală de a permite navei să andocheze îi revenea Primului-amiral. Aceasta veni după douăzeci de minute, dar, în cele din urmă, Joshua primi un vector de zbor de la Comanda de Apărare Strategică. Li se

alocă un siloz de andocare în spațioportul din partea nordică a asteroidului.

– Joshua, îi zise Samuel cu înflăcărare, să nu deviezi de la rută. Te rog.

Joshua îi făcu cu ochiul șmecherește, știind că era văzut de sute de edeniști care împrumutau ochii agentului pentru a monitoriza puntea de pe *Lady Mac*.

– Cum adică, Lagrange Calvert să se îndepărteze de la rută?

Zborul până pe Trafalgar dură optzeci de minute. Specialiștii în tehnologie antimaterie care îi așteptau în silozul de andocare erau la fel de numeroși ca și pușcașii marini. În plus, acolo se afla un grup mare de ofițeri CNIS în uniformă.

Nu fură luați cu asalt. Nimeni nu scoase vreo armă personală din toc. Deși imediat ce tubul de ecluză se etanșă și se presuriză, echipajul de pe *Lady Mac* nu avu altceva de făcut decât să predea unei echipe de întreținere a marinei codurile de oprire a motoarelor. Nacelele tau-zero se deschiseră și ocupanții debusolați pe care Joshua îi adunase în timpul urmăririi Alchimistului fură scoși din navă. După o scanare foarte meticuloasă, ofițerii CNIS, politicoși și cu chipuri oțelite, îi escortară pe toți la o cazarmă sigură aflată în adâncul asteroidului. Joshua se trezi într-un apartament care ar fi făcut cinste unui hotel de patru stele. Pe care avea să-l împartă cu Ashly și Liol.

– Așa, spuse Liol după ce ușa se închise în urma lor. Vinovați pentru transportul de antimaterie, azvârliți în temniță de poliția secretă care nu a auzit niciodată

de drepturile civile, iar după ce vom muri, Al Capone ne va invita să purtăm o discuție în tihnă. Deschise barul pentru cocktailuri, făcut din lemn de cireș, și zâmbi văzând colecția impresionantă de sticle aflate în el. Mai rău nici nu se putea.

– Ai uitat că *Seninătatea* a fost învinsă, spuse în glumă Ashly.

Drept scuză, Liol flutură o sticlă.

Joshua ignoră decorul elegant al apartamentului și se lasă moale pe un scaun îmbrăcat în piele neagră din mijlocul salonului.

– S-ar putea să nu fie mai rău pentru tine. Ține minte, însă, eu știu ce face Alchimistul, și cum procedează. Oamenii ăștia nu-și permit să-mi dea drumul.

– S-ar putea să știi ce face, spuse Ashly. Dar cu tot respectul, căpitane, nu cred că vei fi de prea mare ajutor cuiva care dorește amănuntele tehnice necesare pentru construirea altuia.

– E nevoie doar de o sugestie, mormăi Joshua. Un comentariu scăpat din neglijență care să îndrume cercetătorii în direcția corectă.

– Nu-ți mai face griji, Josh. Confederația a depășit de mult acest punct. Pe de altă parte, marina ne este îndatorată până peste cap, la fel și edenistii și Regatul Kulu. Le-am scos castanele din foc. Vei zbura din nou pe *Lady Mac*.

– Știi ce aș face eu dacă aș fi Primul-amiral? M-aș plasa într-un modul tau-zero pentru restul timpului.

– Nu-i voi lăsa să-i facă așa ceva fratelui meu mai mic.

Joshua își duse mâinile la ceafă și îi zâmbi lui Liol.

– Al doilea lucru pe care l-aș face ar fi să te plasez pe tine într-un modul alături de mine.

Planetele sclikeau pe cerul crepuscular. Jay vedea cel puțin cincisprezece dintre ele întinzându-se de-a lungul unei linii curbate. Cea mai apropiată părea ceva mai mică decât Luna Pământului. Se gândi că asta se datora faptului că se afla foarte departe. Era similară în toate privințele oricăreia dintre planetele terracompatibile ale Confederației, cu oceane albastre și adânci, continente ca smaraldul, întregul glob fiind învăluit în zdrențe groase de nori albi. Se deosebea doar prin lumini; orașele, mai mari decât unele țări vechi de pe Pământ, străluceau într-o splendoare magistrală. Întregul tipar de nori imprimat pe partea întunecată a planetei făcea ca radianța urbană să devină difuză, scăldând oceanele într-un asfințit perlat perpetuu.

Privind plină de încântare spre cerul fermecat, Jay se lasă pe călcâie. Un zid înalt împrejmuia zona în care se găsea. Bănuie că șirul de planete se întindea dincolo de cele pe care le putea zări, însă zidul o împiedica să vadă linia orizontului. O stea cu un colier de planete populate! Ar fi nevoie de mii pentru a alcătui un asemenea cerc. Niciuna dintre amintirile didactice despre sisteme solare nu vorbise vreodată despre una care să aibă atâtea planete, nici măcar dacă avea în vedere lunile gazoase gigantice.

Prietenă Jay. În siguranță. Fericită că ai supraviețuit.